

10) Má-li být výše uvedené ustanovení M.B.902 písm. b) bod 4 hlavy I oddílu B přílohy I nařízení vykládáno v tomto druhém výše uvedeném smyslu, lze mít za to, že v souladu s nařízením je ustanovení vnitrostátního práva, které stanoví, že k vydání osvědčení jako inspektor dojde po ukončení jeho teoretického a praktického vzdělání, což je okamžik, od kterého může provádět kontroly letové způsobilosti letadel, když podepisuje sám dokumenty týkající se kontroly letové způsobilosti a zavazuje příslušný orgán?

11) Dále pak v případě, že má být výše uvedené ustanovení M.B.902 písm. b) bod 4 hlavy I oddílu B přílohy I nařízení č. 2042/2003 vykládáno ve druhém výše uvedeném smyslu, je s ním v souladu takové vnitrostátní ustanovení, jako je ustanovení, o němž se jedná v projednávané věci, které stanoví, že pro počáteční výběr osoby jakožto inspektora pro letovou způsobilost je žádoucí, aby byla předtím povýšena, do vyššího stupně a aby odpovídala za závod provádějící údržbu letadel?

12) Měl vnitrostátní zákonodárce ve smyslu nařízení (ES) č. 2042/2003, které neupravuje otázku, zda a za jakých podmínek osoby, které vykonávaly funkce inspektora vztahující se ke kontrole letové způsobilosti letadel před jeho vstupem v platnost, mají právo pokračovat ve výkonu těchto funkcí po vstupu uvedeného nařízení v platnost, povinnost stanovit, že osoby, které vykonávaly funkce inspektora k datu vstupu výše uvedeného nařízení v platnost (a případně před tímto datem), musejí získat automaticky nové osvědčení jako inspektori, aniž předtím budou podléhat výběrovému a hodnoticímu řízení, anebo je třeba výše uvedené nařízení č. 2042/2003, jehož cílem je zlepšit bezpečnost leteckého provozu, a nikoli potvrdit profesní práva osob pracujících u orgánu členského státu, který je příslušný ke kontrole letové způsobilosti letadel, vykládat v tom smyslu, že členským státům poskytuje, považují-li to za nezbytné, pouze možnost i nadále zaměstnávat jako inspektory pro letovou způsobilost letadel osoby, které vykonávaly uvedené kontroly před vstupem výše uvedeného nařízení v platnost, i když tyto osoby nemají kvalifikaci vyžadovanou uvedeným nařízením, a to rovněž s ohledem na to, co je stanoveno v tomto ohledu ustanovením AMC M.B. 902 písm. b) bodem 4 hlavy A oddílu B přílohy I rozhodnutí EABL č. 2003/19/RM/28.11.2003?

13) V případě, že by bylo shledáno, že ve smyslu nařízení (ES) č. 2042/2003 musejí členské státy vydat znovu osvědčení osobám, které vykonávaly funkce inspektorů před vstupem uvedeného nařízení v platnost, automaticky bez výběrového řízení, je v souladu s uvedeným nařízením takové vnitrostátní ustanovení, jako je ustanovení, o němž se jedná v projednávané věci, které stanoví, že k tomu, aby bylo vydáno nové osvědčení jako inspektor, musejí tyto osoby fakticky vykonávat funkci inspektora, nikoli k datu vstupu výše uvedeného nařízení v platnost, ale po vstupu uvedeného vnitrostátního ustanovení v platnost?

Žaloba podaná dne 9. června 2011 — Evropská komise v. Řecká republika

(Věc C-293/11)

(2011/C 232/33)

Jednací jazyk: řečtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: D. Triantafyllou a C. Soulay)

Žalovaná: Řecká republika

Návrhové žádání žalobkyně

— určit, že Řecká republika tím, že uplatnila zvláštní režim cestovních kanceláří v oblasti DPH na případy, kdy jsou cestovní služby poskytovány jiné osobě, než je cestující, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 306 až 310 směrnice 2006/112/ES⁽¹⁾;

— uložit Řecké republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Režim cestovních kanceláří se uplatní pouze na služby poskytované přímo cestujícím, v souladu se zněním směrnice ve většině jazycích. I anglické znění, které, na jediném místě, používá výraz „zákazník“ („customer“), by nemělo smysl, kdyby se nevztahovalo výlučně na cestující. Stejný závěr plyne ze vzájemného výkladu všech souvisejících ustanovení (systematický argument). Historický výklad vede též ke stejnému závěru, neboť směrnice o DPH pouze kodifikovala šestou směrnici, aniž změnila její obsah. Pokud jde o teleologický výklad, rozhodující je, aby nebylo dovoleno dvojí zdanění cestovních kanceláří v určitých členských státech (s výjimkou odpočtů v případě širokého uplatnění režimu cestovních kanceláří). Členský stát nemůže individuálně napravit jakoukoli nesrovnalost směrnice, pokud nedojde k úřední změně jejího znění.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 347, 11.12.2006.

Žaloba podaná dne 10. června 2011 — Italská republika v. Rada Evropské unie

(Věc C-295/11)

(2011/C 232/34)

Jednací jazyk: italština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Italská republika (zástupci: G. Palmieri, zmocněnec a S. Fiorentino, advokát)

Žalovaná: Rada Evropské unie

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí Rady ze dne 10. března 2011, kterým se povoluje posílená spolupráce v oblasti vytvoření jednotné patentové ochrany (2011/167/EU) ⁽¹⁾,

— uložit Radě Evropské unie náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu své žaloby uplatňuje Italská republika čtyři žalobní důvody.

Zprvée tvrdí, že tím, že Rada povolila posílenou spolupráci, překročila meze stanovené v čl. 20 odst. 1 prvním pododstavci SEU, podle něhož je tato spolupráce připuštěna pouze v oblasti nevýlučných pravomocí Unie. Unie má však výlučnou pravomoc pro vytvoření „evropských práv duševního vlastnictví“ vzhledem k tomu, že jejím právním základem je článek 118 SFEU.

Zadruhé tvrdí, že povolení posílené spolupráce vede v projednávaném případě k účinkům, které jsou v rozporu, nebo v každém případě nejsou v souladu, s cíli sledovanými zavedením tohoto řízení ve Smlouvě. Kromě toho, že toto povolení je v rozporu se zněním nebo alespoň smyslem článku 118 SFEU, porušuje také čl. 326 odst. 1 SFEU, jelikož podle tohoto ustanovení musí být posílená spolupráce v souladu se Smlouvami a právem Unie.

Zatřetí Italská republika zpochybňuje skutečnost, že rozhodnutí o povolení bylo přijato, aniž byl náležitě ověřen požadavek uvedeného *last resort* a aniž bylo skutečně odůvodněno v tomto ohledu.

Konečně rozhodnutí o povolení porušuje článek 326 SFEU, jelikož narušuje vnitřní trh tím, že vytváří překážku v obchodu mezi členskými státy a diskriminaci mezi podniky vzhledem k tomu, že narušuje hospodářskou soutěž. Kromě toho toto rozhodnutí v rozporu s čl. 20 odst. 1 druhým pododstavcem SEU nepřispívá k posílení procesu integrace.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 76, s. 53.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Administrativen sad Varna (Bulharsko) dne 14. června 2011 — Dobrudzhanska petrolna kompania AD v. Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto“, grad Varna, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (ředitel ředitelství „Odvolací agentury a správy výkonu“ Varna při ústřední správě Národní agentury pro příjmy)

(Věc C-298/11)

(2011/C 232/35)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Administrativen sad Varna

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Dobrudzhanska petrolna kompania AD

Žalovaný: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto“, grad Varna, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (ředitel ředitelství „Odvolací agentury a správy výkonu“ Varna při ústřední správě Národní agentury pro příjmy)

Předběžné otázky

- 1) Má být čl. 80 odst. 1 písm. a) a b) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty ⁽¹⁾ vykládán v tom smyslu, že se v případě dodání mezi propojenými osobami, když je protiplnění nižší než obvyklá cena, rozumí základem daně obvyklá cena plnění pouze tehdy, není-li dodavatel nebo příjemce dodání oprávněn k plnému odpočtu daně odvedené na vstupu, která připadá na koupi, resp. výrobu předmětů, které tvoří předmět dodání?
- 2) Má být čl. 80 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2006/112 vykládán v tom smyslu, že členský stát v případě, že dodavatel uplatnil nárok na plný odpočet daně odvedené na vstupu za zboží a služby, které jsou předmětem následných dodání mezi propojenými osobami s nižší cenou, než je obvyklá cena, a tento nárok na odpočet daně odvedené na vstupu nebyl podle článků 173 až 177 směrnice opraven a dodání nepodléhá osvobození podle článků 132, 135, 136, 371, 375, 376, 377, a čl. 378 odst. 2 nebo článků 380 až 390 směrnice, nesmí stanovit žádná opatření, podle kterých se základem daně rozumí výlučně obvyklá cena?
- 3) Má být čl. 80 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2006/112 vykládán v tom smyslu, že členský stát v případě, že příjemce dodání uplatnil nárok na plný odpočet daně odvedené na vstupu za zboží a služby, které jsou předmětem následných dodání mezi propojenými osobami s nižší cenou, než je obvyklá cena, a tento nárok na odpočet daně odvedené na vstupu nebyl podle článků 173 až 177 směrnice opraven, nesmí stanovit žádná opatření, podle kterých se základem daně rozumí výlučně obvyklá cena?
- 4) Jedná se v případě čl. 80 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2006/112 o taxativní výčet případů, které tvoří podmínky, za kterých mohou členské státy přijmout opatření, podle něhož se základem daně v případě dodání rozumí obvyklá cena plnění?
- 5) Je taková vnitrostátní právní úprava, jako je ustanovení čl. 27 odst. 3 bodu 1 Zakon za danak varchu dobavenata stojnost (zákonu o dani z přidané hodnoty), přípustná i za jiných okolností než za těch, které jsou uvedeny v ustanovení čl. 80 odst. 1 písm. a), b) a c) směrnice 2006/112?